

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo: - 6 - 02 - 2008	
03A04/2008/210	
Číslo: 32030/08	Vyřizuje: JUDr. Kubišková
Přílohy:	Mgr. Krupová OSOBNĚ

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Jaroslavy Skoumalové v právní věci žalobce společnosti VIAGEOS, spol. s r.o., se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 9, zast. JUDr. Mikulášem Ůrgem, Ph.D., advokátem v Praze 1, Jungmannova 31, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. 3R 72/04-Ku, ze dne 26.10.2004,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 7.12.2004 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.10.2004, č.j. 3R 72/04-Ku, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ze dne 23.8.2004, č.j. S 528-R/04-397/140/OŠ.

Pokud jde o označení žalovaného, zde soud respektuje aktuálně převažující právní názor Nejvyššího správního soudu, podle něhož je žalovaným Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, byť je napadáno rozhodnutí předsedy jeho vydané ve II. stupni správního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2004 v právní věci sp. zn. 6A 11/2002, ze dne 25.8.2006 v právní věci sp. zn. 4As 57/2005

nebo ze dne 24.9.2007 v právní věci sp. zn. 5As 55/2006, podle nichž je v řízeních obdobných tomuto žalovaným „Úřad pro ochranu hospodářské soutěže“, naproti tomu však rozsudky téhož soudu ze dne 9.1.2007 v právní věci sp. zn. 1As 19/2006, ze dne 31.5.2007 v právní věci sp. zn. 7As 48/2006 nebo ze dne 4.7.2007 v právní věci sp. zn. 4As 29/2006, kde je za žalovaného naopak považován shodně s předchozí konstantní rozhodovací praxí zdejšího soudu „předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže“). Formální označení žalovaného v žalobě soud nepovažuje za podstatné, neboť je zřejmé, jaké rozhodnutí je žalobou napadáno. Účastníkem řízení před soudem na straně žalovaného je tedy Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, bez ohledu na jeho označení v žalobě.

Rozhodnutím prvostupňového orgánu bylo, v řízení zahájeném ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen zákon o zadávání veřejných zakázek), přezkoumáno, na základě návrhu žalobce, rozhodnutí zadavatele Ředitelství silnic a dálnic ČR, vydané ve věci obchodní veřejné soutěže „Měření a dodávka dat o technickém stavu vozovek dálnic a silnic I. třídy“, vyhlášené v obchodním věstníku č. 25/03 dne 25.3.2003, pod zn. 173687-25/03. Prvostupňový orgán ve věci rozhodl tak, že rozhodnutím zadavatele ze dne 31.5.2004, č.j. 15532/04-10200 o vyloučení žalobce ze soutěže, nedošlo k porušení zákona o zadávání veřejných zakázek a návrh žalobce na přezkoumání tohoto úkonu byl proto, ve smyslu ustanovení § 60 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek, zamítnut. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán především popsal genezi celé věci, včetně předcházejícího řízení před orgánem dohledu, ve kterém bylo zrušeno původní rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 10.9.2003 (vybrána byla nabídka žalobce), a které bylo následně potvrzeno rozhodnutím žalovaného. Vzhledem k tomu, že zadavateli bylo těmito správními rozhodnutími uloženo provést nový výběr nejvhodnější nabídky (§ 59 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek), nabídky jednotlivých uchazečů byly komisí opětovně posuzovány. Komisí pro posuzování nabídek bylo zadavateli doporučeno vyloučit nabídku společnosti INFRAM, a.s. a současně (s ohledem na existenci pouze jedné nabídky) mu bylo doporučeno přijmout nabídku žalobce. Statutární orgán zadavatele nicméně svým rozhodnutím ze dne 31.5.2004 rozhodl o vyloučení žalobce z předmětné obchodní veřejné soutěže; námitkám žalobce proti tomuto rozhodnutí nebylo vyhověno (rozhodnutí ze dne 18.6.2004). Důvodem pro tento postup bylo konstatování, že žalobce nesplnil požadavek zadavatele na obsah nabídky, neboť nedodal reprezentativní vzorek dat ve struktuře požadované v bodě 4.1.3 části 2 zadávací dokumentace. Žalobce se proto obrátil s návrhem na přezkoumání rozhodnutí zadavatele na orgán dohledu. V tomto návrhu především vyjádřil nesouhlas se závěry zadavatele, dle kterého nebyly splněny již zmiňované požadavky zadávací dokumentace. Dle jeho názoru jeho nabídka obsahovala veškerá data požadovaná zadavatelem, resp. tato data byla snadno zjistitelná z grafického znázornění dle části 2, čl. 4.1.3, odrážky první, v pořadí první členění zadávací dokumentace. Skutečnost, že měřená data byla žalobcem předána v grafické podobě a nikoli již ve formě „dbf“ souborů je, dle jeho názoru, toliko formálním pochybením. Splnění všech požadavků stanovených zadavatelem vyplývá i z doporučení komise ze dne 17.5.2004, která při opětovném posouzení nabídek neshledala, že by nabídka

žalobce nespĺňovala obsahové podmínky soutěže stanovené zadavatelem v zadávací dokumentaci (jeho nabídka byla naopak zhodnocena jako nejvhodnější). K této námitce prvostupňový orgán uvedl, že pokud by zadavatel požadoval předložit data, popsaná pod první odrážkou bodu 4.1.3, části 2 zadávací dokumentace, rovnou a pouze ve formě grafů vytvořených homogenních sekcí, pak by svůj požadavek takto výslovně formuloval, stejně jako to učinil v následující odrážce druhé. Protože však obě předmětné odrážky zadavatel formuloval odlišně, je zřejmé, že i jeho požadavky byly odlišné. Pokud tedy žalobce reagoval na požadavek zadavatele, formulovaný pod odrážkou první předmětného členění, tak, že předložil data zpracovaná v homogenních sekcích (a nikoli naměřené hodnoty), nelze tento postup považovat za splnění podmínek zadání soutěže. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dále konstatována druhá námitka žalobce, dle které v rámci nového hodnocení nabídek (prováděného komisí) bylo zadavateli doporučeno vyloučení druhého uchazeče – společnosti INFRAM, a.s. Pokud by tedy zadavatel toto doporučení akceptoval, mohlo tímto způsobem dojít ke zhojení porušení ustanovení § 34 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek, čímž by byl respektován právní názor orgánu dohledu, vyslovený v předcházejícím řízení. K této námitce prvostupňový orgán konstatoval, že komise svým doporučením nerespektovala závěry vyplývající z rozhodnutí orgánu dohledu; byl to naopak zadavatel, kdo svým rozhodnutím o vyloučení žalobce odstranil nedostatky ve svém postupu v předcházejícím řízení. Zadavatel postupoval v souladu s již zmiňovanými rozhodnutími orgánu dohledu, přičemž toto rozhodnutí je, ve smyslu § 34 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek, v jeho pravomoci. Z těchto důvodů proto orgán prvního stupně neshledal námitky žalobce jako důvodné.

Rozhodnutím žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a rozklad žalobce proti němu směřující byl zamítnut. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí opět velmi obsáhle shrnul předcházející řízení před zadavatelem i před orgánem dohledu. Pokud jde o jednotlivé rozkladové námitky, ty v zásadě odpovídaly argumentaci žalobce v řízení před prvostupňovým orgánem a žalovaný se v tomto směru zcela ztotožnil se skutkovým i právním hodnocením věci, jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Dále se žalovaný vypořádal též s námitkami, které byly uplatněny nad rámec dřívějších tvrzení žalobce. Pokud jde o požadavek na ustanovení znalce, který by se vyjádřil ke sporné otázce obsahového splnění podmínek soutěže, žalovaný uvedl, že pro posouzení případu není rozhodné, zda předložení homogenních sekcí je současně předložením relevantních odvozených hodnot, ale řešení případu spočívá ve zjištění, že uchazeč předložil předmětná data v jiné formě, než bylo požadováno zadavatelem. Právě z tohoto důvodu byl žalobce, ve smyslu § 34 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek, vyloučen z další účasti v soutěži. K další námitce žalobce, dle které se členové komise (v souladu s ustanovením § 31 a § 32 zákona o zadávání veřejných zakázek) ve svém hodnocení řídí toliko odborným názorem a nemohou vycházet z právních názorů vyslovených v rozhodnutí orgánu dohledu, žalovaný uvedl, že ani v tomto směru nelze žalobci přisvědčit. Uvedl, že meritem projednávané věci je posouzení, zda nabídka žalobce splnila podmínky soutěže tak, jak si je zadavatel sám stanovil. Otázkou tedy není

odborné posouzení nabídky, ale obsahové splnění podmínek soutěže. V daném případě byli tedy i členové komise povinni řídit se ustanoveními zákona a zkoumat, zda předložené nabídky vyhovují požadavkům uvedeným v § 34 odst. 4 zákona, tedy zda byly splněny podmínky soutěže z hlediska jejich obsahového splnění. Ze všech uvedených důvodů proto žalovaný uzavřel, že prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Jak již bylo uvedeno, včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení obou výše popsaných správních rozhodnutí. Obsahem žaloby je především (pod bodem I.) velmi podrobná rekapitulace průběhu řízení před zadavatelem i orgány dohledu. Pokud jde o jednotlivé žalobní námitky, žalobce poukázal především na skutečnost, že prvostupňový orgán ve svém předcházejícím rozhodnutí (ze dne 12.12.2003) konstatoval, že zadavatel porušil ustanovení § 34 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek, když při posuzování nabídek z obsahového hlediska nevyločil nabídku žalobce. Dle odůvodnění tohoto rozhodnutí vycházel správní orgán z toho, že žalobcem nebyly dodrženy požadované struktury „dbf“ souborů jednotlivých parametrů; nebyly dodány soubory s naměřenými daty, nýbrž s homogenními sekcemi. Z hlediska zadávacích podmínek se tedy jednalo o nesplnění podmínky pod bodem 4.1.3, odrážky čtvrté zadávací dokumentace, neboť tato podmínka pojednává o „dbf“ souborech. Ve všech následujících rozhodnutích orgánu dohledu (tedy včetně rozhodnutí přezkoumávaných soudem v této věci) se však již podává, že reagoval-li žalobce na požadavek uvedený v zadávací dokumentaci pod bodem 4.1.3, odrážkou jedna zadávací dokumentace předložením dat zpracovaných v homogenních sekcích, nelze to považovat za splnění zadávacích podmínek. Z těchto skutečností žalobce dovozuje skutečnost, že oba správní orgány zcela zásadním způsobem změnilly svou argumentaci, pokud jde o nesplnění konkrétních částí zadávacích podmínek (původně neměla být splněna podmínka pod odrážkou čtvrtou, násl. pod odrážkou první); dle opakovaného závěru komise přitom žalobce podmínky zadávací dokumentace uvedené pod bodem 4.1.3, odrážkou první, splnil. Dále žalobce namítl skutečnost, že oba správní orgány v rozporu se skutečným stavem věci neuznaly, že žalobce požadavek „dbf“ souborů s naměřenými nebo odvozenými hodnotami parametrů ve své nabídce skutečně splnil. Stalo se tak nikoli dodáním „dbf“ souborů s parametry měřenými a odvozovanými (tj. prvními před homogenizací a kategorizací), nýbrž dodáním „dbf“ souborů ve formě homogenních sekcí. V tomto směru se žalobce odkazoval především na tvrzenou nesrozumitelnost a nejednoznačnost jednotlivých zadávacích podmínek, stejně jako na její formální nedostatky (o těchto námitkách je v žalobě podrobně pojednáno). Dle názoru žalobce by, při odborném posouzení věci, musely oba správní orgány dospět k závěru, že žalobce podmínky zadávací dokumentace splnil, a to dokonce v kvalifikovanějším provedení, než bylo vyžadováno. S ohledem na tyto skutečnosti tedy uzavřel, že správní rozhodnutí obou stupňů vykazují nedostatky, pokud jde o skutková zjištění. Další skupina žalobních námitek se týká nesprávného právního posouzení věci. Zde žalobce především rozporoval postup zadavatele, který z další účasti v soutěži vyloučil účastníka (žalobce), jehož nabídku komise nenavrhl vyloučit. S ohledem na dikci ustanovení § 34 odst. 4 zákona je zřejmé, že jakkoli vlastní rozhodnutí o vyloučení uchazeče přísluší zadavateli, jde o rozhodnutí vydávané ve věci „příslušného“ uchazeče; tímto

uchazečem je pouze ten, koho k vyřazení navrhla komise. Jednotlivé nabídky totiž, ve smyslu § 34 a § 35 zákona o zadávání veřejných zakázek hodnotí komise, nikoli zadavatel. Ten rozhoduje až o výběru nejvhodnější nabídky (§ 38 zákona), a to na základě posouzení a hodnocení nabídek komise a až v tomto rozhodnutí se může zadavatel s tvrzenými nedostatky vypořádat tak, že jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky nebude odpovídat pořadí nabídek dle hodnocení komise, pokud takové své rozhodnutí zadavatel písemně zdůvodní. V této souvislosti žalobce odkázal na obdobnou konstrukci, použitou v ustanovení § 29 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek. Nesprávné právní hodnocení věci spatřoval žalobce konečně v překročení oprávnění vyplývajícího pro orgán dohledu z ustanovení § 59 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek. Dle názoru žalobce rozhodl-li orgán dohledu v předcházejícím řízení o zrušení rozhodnutí zadavatele a uložil-li mu provést nový výběr, neznamená to, že je oprávněn též určovat, kterou z nabídek má komise v rámci obnoveného zadávacího řízení vyřadit. Toto oprávnění z díkce ustanovení § 59 písm. a) zákona nevyplývá; orgán dohledu mohl rozhodnutím vydaným v tomto procesním režimu pouze uložit provedení nového výběru, ve kterém se zadavatel vypořádá s obsahovým nesplněním podmínek soutěže.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci odkázal na obsah svého vyjádření v související věci, vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Ca 69/2004. Upozornil dále, že některé námitky týkající se způsobu formulace zadávací dokumentace nebyly žalobcem uplatněny v rámci správního řízení.

Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce replikou ze dne 23.9.2005. V ní vyjádření žalovaného označil za irelevantní, což zdůvodnil tím, že jakkoli spolu nyní projednávána věc s věcí vedenou pod sp. zn. 29 Ca 69/2004 souvisí, každá ze žalob napadá jiné správní rozhodnutí. Odmítl dále tvrzení žalobce, že některé námitky neuplatnil v rámci správního řízení, což dále podrobněji rozvedl.

Ve věci proběhlo dále dne 28.3.2006 jednání, a to za účasti zástupců obou stran. Zástupce žalobce na něm přednesl obsáhlé procesní stanovisko, jehož obsah byl v zásadě shodný s obsahem podané žaloby. Odmítl dále tvrzení zástupce žalovaného, dle kterého jeho argumentace na straně 5 a 6 žaloby nebyla vznesena již v rámci správního řízení s tím, že jde o skutečnosti uplatněné již v rámci rozkladového řízení, které však byly v rámci správní žaloby přehlednějším způsobem rozčleněny a dále rozvedeny.

Zástupce žalovaného ve svém přednesu znovu zopakoval, že předmětem zjišťování v zadávacím řízení je srovnání obsahových podmínek nabídky a zadávací dokumentace, nikoli jejich odborné posuzování. Za situace, kdy je zjištěno, že uchazeč nesplnil byť jen jednu z podmínek zadání, postačí tento závěr již bez dalšího k jeho vyloučení z další soutěže. Zástupce žalovaného dále namítl, že konkrétní námitky, týkající se posouzení homogenních sekcí, jsou poprvé uplatněny až v žalobě.

Soud si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního správního spisu k věci se vztahujícího. Jeho součástí jsou všechny listiny, na které se strany v tomto soudním řízení odvolávají, zejména návrh žalobce na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách proti vyloučení žalobce z obchodní veřejné soutěže ze dne 29.6.2004, originály obou správních rozhodnutí, stejně jako rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 14.9.2004. Pokud jde o obsah tohoto rozkladu, žalobce v něm uplatnil v zásadě stejné námitky jako v žalobě projednávané v této věci.

Dále si soud připojil soudní spis vedený v související věci pod sp. zn. 31 Ca 69/2004. Z jeho obsahu (stejně jako z obsahu k němu přiloženého správního spisu) bylo zjištěno, že rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 12.12.2003, č.j. VZ/S 184/03-152/5618/03-1, bylo, v řízení vedeném dle § 57 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, vysloveno, že zadavatel Ředitelství silnic a dálnic ČR, státní příspěvková organizace, porušil (mimo jiné) § 34 odst. 4 citovaného zákona tím, že při posuzování nabídek v obchodní veřejné soutěži „Měření a dodávka dat o technickém stavu vozovek dálnic a silnic I. třídy“ z hlediska obsahového splnění podmínek soutěže nevyloučil uchazeče, jehož nabídka neobsahovala údaje, jejichž předložení v nabídkách zadavatel požadoval v podmínkách předmětné soutěže. I z tohoto důvodu bylo proto rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 10.9.2003, v souladu s ustanovením § 59 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek, zrušeno a zadavateli bylo uloženo provést nový výběr, a to ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí, porušení ustanovení § 34 odst. 4 zákona spatřoval orgán dohledu ve skutečnosti, že zadavatel z další účasti v soutěži nevyloučil uchazeče, jehož nabídka neobsahovala zadavatelem výslovně požadované údaje; tímto uchazečem byl žalobce. Na jiném místě se v odůvodnění obdobně uvádí, že z podkladů předložených zadavatelem vyplývá, že žalobce nezpracoval svou nabídku v souladu s podmínkami soutěže. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13.3.2004, č.j. 2R 4/04-Hr bylo zmiňované prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a rozklad proti němu směřující byl zamítnut. Žalobce obě tato správní rozhodnutí napadl u zdejšího soudu žalobou, ve které, v souladu s argumentací uplatněnou v nyní projednávané věci, vyjádřil nesouhlas se závěry obou správních orgánů, pokud jde o (ne)splnění podmínek předmětné obchodní veřejné soutěže (otázka předložení požadovaných „dbf“ souborů). O této žalobě bylo rozhodnuto rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26.4.2005, č.j. 31 Ca 69/2004-62, kterým byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozsudku (který nabyl právní moci dne 31.8.2005) soud (mimo jiné) konstatoval, že závěry obou správních orgánů, týkající se dané sporné otázky, tak, jak jsou uvedeny v odůvodnění jejich rozhodnutí, považuje za souladné se zákonem.

Krajský soud rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 28.3.2006, č.j. 31 Ca 121/2004-51 tak, že žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku si podal žalobce kasační stížnost, o které rozhodoval Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 12.4.2007, č.j. 7As 60/2006-80 tak, že citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedený rozsudek zrušil z důvodu, že žalobce v žalobě označil osoby, které podle jeho vědomosti přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s.ř.s., a to Ředitelství silnic a dálnic ČR a INFRAM, a.s. Krajský soud

v Brně tyto osoby v původním řízení nevyzval, aby oznámily, zda budou v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. V dalším řízení tedy Krajský soud v Brně tedy řádně vyzval shora označené osoby ke sdělení, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Ani jedna z těchto osob však na tuto výzvu nereagovala, a proto soud dále pokračoval v řízení bez jejich účasti.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v rozsahu jejich napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního - dále jen „s.ř.s.“, § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.). O žalobě přitom rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Žalobou je především namítáno, že žalobce zadávací podmínky v dané obchodní veřejné soutěži splnil, a to včetně požadavku na předložení reprezentativního vzorku dat ve struktuře požadované v bodě 4.1.3, části 2 zadávací dokumentace. Jakkoli žalobce toto své tvrzení v žalobě argumentačně podrobně podepřel, nelze přehlédnout, že otázka (ne)splnění zadávacích podmínek žalobcem byla již předmětem předcházejícího řízení, vedeného před orgánem dohledu v řízení o přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách proti jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky v předmětné obchodní veřejné soutěži. V rámci výše provedené konstatace obsahu připojeného soudního spisu bylo uvedeno, že obě správní rozhodnutí v tomto předcházejícím řízení vydaná (rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 12.12.2003, č.j. VZ/S 174/03-152/5618/03-jl a rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2004, č.j. 2R 4/04-Hr) shodně konstatovala, že nabídka žalobce nebyla zpracována v souladu s podmínkami soutěže (nepředložení požadovaných struktur „dbf“ souborů jednotlivých parametrů – předložení souborů s homogenními sekcemi, nikoli s naměřenými daty), přičemž tato skutečnost vyvolala porušení ustanovení § 34 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek, když nevedla k vyloučení žalobce z další účasti v předmětné soutěži. Zákonost obou těchto správních rozhodnutí byla předmětem řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Ca 69/2004, přičemž právě tato sporná otázka byla jednou z žalobních námitek, jimiž se soud meritorně zabýval. Vzhledem k tomu, že žádná z žalobních námitek nebyla shledána jako důvodná, soud žalobu v plném rozsahu zamítl. Lze tedy uzavřít, že otázka, zda nabídka žalobce obsahovala všechny zadavatelem výslovně požadované údaje, byla již vyřešena v rámci předcházejícího správního řízení; pravomocnými rozhodnutími orgánu dohledu, ve spojení s pravomocným rozsudkem soudu, bylo najisto postaveno, že tomu tak není.

Na výše uvedený závěr nemůže mít žádný vliv ani skutečnost, že zmiňovaný rozsudek soudu byl napaden kasační stížností. Podání mimořádného opravného prostředku neprolamuje bez dalšího právní moc napadeného rozsudku; jeho výrok je proto i nadále závazný pro všechny účastníky, osoby na řízení zúčastněné i pro orgány veřejné moci (§ 54 odst. 6 s.ř.s.).

S ohledem na výše uvedené důvody nepovažoval soud též za potřebné provádět žalobcem navrhované důkazy, jejichž prostřednictvím měla být rozporovaná otázka po skutkové stránce objasněna. Jakékoli dokazování v tomto směru by bylo totiž zcela bezpředmětné, neboť tato otázka byla již v rámci předcházejícího správního a soudního řízení konečným způsobem vyřešena.

Za důvodnou nepovažuje soud ani argumentaci žalobce vztahující se k interpretaci ustanovení § 34 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek.

Podle ustanovení § 34 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek na základě posouzení nabídek z hlediska obsahového splnění podmínek soutěže a ověření souladu postupu uchazeče se zásadami ochrany hospodářské soutěže, komise navrhuje zadavateli vyřazení nabídek, které uvedeným požadavkům nevyhoví. Rozhodnutí o vyloučení příslušného uchazeče ze soutěže přísluší zadavateli. Toto rozhodnutí je zadavatel povinen bezodkladně příslušnému uchazeči sdělit.

Z výše citované dikce zákona zcela jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí o vyloučení uchazeče ze soutěže pro nesplnění obsahových podmínek soutěže je rozhodnutím zadavatele; je pouze na něm, zda se s argumentací komise uvedenou v jejím návrhu na vyloučení uchazeče, ztotožní či nikoli. „Příslušným uchazečem“ není ten, kdo podal nabídku, kterou komise navrhla vyřadit, ale ten, koho vyloučí z další účasti na soutěži zadavatel. Tvrzení žalobce, že zadavatel není schopen zjistit obsahové nesplnění podmínek soutěže u konkrétního uchazeče, pokud tuto skutečnost nezjistila komise a nenavrhl z tohoto důvodu jeho nabídku k vyřazení, nemá oporu v dikci zákona.

Žalobci nelze přisvědčit ani potud, že zadavateli je svěřeno diskreční oprávnění až v rámci rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, ve smyslu § 38 zákona o zadávání veřejných zakázek. Zakládá-li odst. 2 zmiňovaného ustanovení právo zadavatele vybrat nejvhodnější nabídku mimo pořadí nabídek dle hodnocení komise, neznamená to, že nestanoví-li zákon totéž o návrzích komise na vyřazení nabídek pro nesplnění obsahových podmínek soutěže, je takový postup vyloučen. Žalobce totiž zcela přehlíží skutečnost, že ustanovení § 38 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek se týká hodnocení nabídek; jde tedy o fázi řízení, která následuje až po posouzení nabídek. V okamžiku, kdy zadavatel jednotlivé nabídky hodnotí (vycházejíc přitom zásadně z hodnocení komise), je proces posuzování nabídek již ukončen.

Za zcela nepřipadný považuje soud konečně též odkaz žalobce na dikci ustanovení § 29 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek, která, dle jeho názoru, zakládá stejnou konstrukci, jako § 34 odst. 4 tohoto zákona. Dle ustanovení prvně zmiňovaného komise nevyhovující nabídky „vyřadí z dalšího posuzování a hodnocení; vyřazení nabídky oznámí účastníkům. Zadavatel vyloučí bezodkladně příslušného uchazeče z další účasti v obchodní veřejné soutěži. Rozhodnutí o vyloučení je zadavatel povinen bezodkladně oznámit příslušnému uchazeči“. Porovnáním dikcí

obou ustanovení je zcela evidentní, že v případě uvedeném v § 29 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek je pouze na komisi, kterou nabídku vyřadí z dalšího posuzování a hodnocení; zadavatel pak nemá jinou možnost, než příslušného uchazeče vyloučit z další účasti v obchodní veřejné soutěži. Jde tedy o typově zcela odlišný případ, než případ uvedený v § 34 odst. 4 zákona; zde komise pouze *expressis verbis* vyřazení nabídek navrhuje a je pouze na zadavateli, zda takový návrh akceptuje. Formulace ustanovení § 34 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek zakládá zadavateli nepochybně diskreční oprávnění; pokud by tomu tak nebylo, zvolil by zákonodárce jistě jinou formulaci, obdobně tomu, jak to učinil např. v § 36 odst. 3 citovaného zákona.

Pokud jde konečně o interpretaci ustanovení § 59 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek, soud zcela souhlasí s názorem žalobce, že orgánu dohledu v případě, kdy ruší rozhodnutí zadavatele, nepřísluší určovat, kterou z nabídek má komise v rámci znovu obnoveného řízení vyřadit. Jakkoli však zmiňované ustanovení zákona umožňuje orgánu dohledu toliko zrušit rozhodnutí zadavatele a uložit mu provedení nového výběru, neznamená to, že se v odůvodnění takového rozhodnutí nemůže vyslovit též k dalším otázkám. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže je oprávněn (ale i povinen) vyslovit v odůvodnění svého rozhodnutí právní názor, pokud jde o důvody nezákonnosti přezkoumávaných úkonů zadavatele (§ 47 odst. 3 zákona č. 71/1967, o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, § 61 zákona o zadávání veřejných zakázek). Je-li tímto důvodem (dle odůvodnění rozhodnutí) skutečnost, že některý z uchazečů nesplnil podmínky zadání obchodní veřejné soutěže a měl být proto z další účasti po právu vyřazen, jde o právní názor orgánu dohledu, který musí zadavatel v rámci výběrového řízení respektovat. Opačný názor by popíral smysl řízení před orgánem dohledu a je proto z hlediska logického i právního zcela neudržitelný.

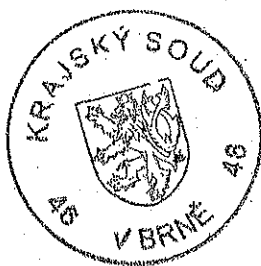
S ohledem na všechny skutečnosti výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Nezbylo mu proto, než rozsudkem ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok, kterým bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení, se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Zároveň bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti v souladu s ust. § 110 odst. 2 věta první s.ř.s. V dané věci by právo na náhradu nákladů řízení bylo lze přiznat procesně úspěšnému žalovanému. Vzhledem k tomu, že se žalovaný vůči soudu tohoto práva výslovně vzdal, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 20.12.2007

Za správnost vyhotovení:
Lucie Brdičková

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu